

Jáger Lúcia

Túl sok történet ez egy cí

HÁZFOGLA

0

Történetek Törö玲玲
és a benne húzódó Re

Írta és illusztrálta Jáger Lúcia

Szerkesztési munkák
Kuzma Eszter Júlia

Fotózta
Varga Balázs

Lektorálta
Varsányi József

ISBN 978-615-6907-11-0

Budapest, 2024
AMTAK Bt.
Internet: amtak.hu
E-mail: amtakbt@gmail.com

Tartalom

X – Az Első Kapu
Zöld és a Második Fa
Egy Latyak Felemelkedése
Az Új Tenger
A Nemes Sárگا – A Kék és a Por
Szavak Előre! Meko mondandója a
Félrehallo 玲玲 lázadás
Egy Óriás Lelke
Mono a Felszínen
A Sík Cápákról és az Égi tengerről
SOHA!
A horgász 昀碗a
Gomb szemek
Soha nem adom fel!
A gyilkos Sík Cápa
Harc a 4. emele 玲碗 fér昀碗 WC-ért
Így ölj meg egy Sík Cápát!
Fájdalmas tények
A Második kapu
Szívem harmadik akarata!
Út a felszínre!
A Sík Cápa elvi 玲玲e a fejét!
Ami nekünk megmaradt
A bárányok élete körbe forog
Aki valami különlegeset akar látni

KöSzi ÉS PuSzi A CSA
mEg A BARáTok

/Nem lesz ebben semmi könnyű,
Nem kíméli lelked!
Az enyémmel sem te 瑯瑯e.

Megpróbálom elmagyarázni:
Miután az istenek elmenekültek szülő bolygóikról,
rátaláltak Törö 瑯瑯 bolygóra,

félbe hasadva hevert lakatlan az úrben,
toldozták-foltozták, kivájták,
s viszonylagos idő elteltével beköltöztek a belsejébe,
így jö 瑯瑯 létre Rejtek világ,
s kezdődö 瑯瑯 újra Törö 瑯瑯 bolygón az élet./

Pez olyan e
nem hiáb

X – AZ ELSŐ K

Életünk változó, bizonytalan és kiszámíthatatlan. Erőlködéseink többsége értelmetlen, lecsaphatatlanul zizeg a fülünkben, s Ordítok.

ÁLLJ!

Mit sem szoko玲玲 törődni velem.

Végül elfogadtam, szemem felcsillant.

– Ez nem is rossz! – Gondoltam. – Va

Egyre többre vágyom!

Egy időben nem hi玲玲em a szememnek.

Mikor megtudtam az igazságot.

Mohó, kapzsi álommá vált!

Emberiség, megosztanád velem mino

Tovább adnám!

/Törött bolygó felszínén. Pez, az ember 昀碗ú előtt 2 évvel./

Kicsi Pez ácsorog a házuk elő玲玲.

Hazafelé tarto玲玲, de megtorpan.

Végigfut agyán a gondolat, mely megtö

– Felfedező leszek! –

Mihaszna.=

Mihaszna.

Mi haszna?

O 瑤瑤 a polcon a nagyszobában a sok könyv,
ami felfedte elő 瑤瑤 a világuk minden 瑤瑤tkát.
Mégse hi 瑤瑤e el!

Talán az egyetlen, amibe nem hi 瑤瑤 , hogy, a felnőtt 瑤瑤ek mindent
tudnak már. Nagyobbak voltak nála, erősebbek,
okosabbak. Mégis kételkedte 瑤瑤 a szavukban, amelyek
azt állító 瑤瑤ák, a világunkból már kivesze 瑤瑤 a csoda.
Hazudnak? Biztos van még, amit ő láthat először!
Biztos van még, mit ő mondhat ki elsőnek!

Régen a szomszéd lánnyal kötö 瑤瑤 barátságában futo 瑤瑤ák
körbe a nappalit. Eltörték az an 瑤瑤k malacperselyt, egymásra
pakolták az érméket. Ledöntö 瑤瑤ék és kezdték újra.
Sohase került egymásra kétszer ugyanolyan kerek forma.

– Szerintem a világunk is ilyen – mondta.
– Ingatag, változó. Egyszer fejjel felfelé,
másszor az eget fürkészik az érmék.
Buta felnőtt 瑤瑤ek! – neve 瑤瑤ek össze a gyerekek.
Ők tudták, a mélyben 瑤瑤tok rejlik!

Különös napokon vágya valósabban látszo 瑤瑤!
Furcsa rengés rázta a földet, kiese 瑤瑤 az ágyából.
Nem riadt meg! A szőnyeg puhán felfogta.
Felugro 瑤瑤 egy hangra. Szalad a nagyszobába.
Egy könyv ese 瑤瑤 le a polc legfelső sarkából.
Eddig még sohasem lá 瑤瑤a. „X”? Furcsa egy név.
A címét felolvasta magában: „Az első kapu”.
Felkapta a könyvet és visszaszaladt a szobájába.
Bezárkózó 瑤瑤 és leült a sarokba. Kakaójába hosszú
szívószálat dugó 瑤瑤, végül elnyelték a sorok.

Rejtek világban akkor még csak én és k
nem töltö 瑤瑤ék be világunk állatok s

O 瑤瑤 honun elvesze 瑤瑤 , hatalmas erőnk
kezdünk játszani.

Először fényt hoztunk a sötétségbe, s
adtunk neki, lelket és szárnyakat!

Csillagoknak horgász halakat.

A keserű hatalmas vizeknek Bella, testvére Ella pedig,
a csípős tavak és folyók anyja le

Ezután sok mást is teremte. Játék volt csupán.

Fontos játék. Rejtek világot megtöltö az élet.

Egy faj nagyon furcsára sikered

Csak néztük mi istenek, csodáltuk teremtményünk.

Nagy hegyes fogak lepték el. Bőrén pikkelyek futoak,
szemében pedig felgyulladt az élet. Ránk tekint
és elfuto. Elméláztunk: mit hoztunk létre?

Ismertem egy történetet, mit még a Hármass bolygón
mesélt az öreg Sárga húsú.

Ember, ez volt a nevük.

Gyerekkorom betöltőék legendáik.

Régebbi volt történetük az időnél.

Először kevesen voltak,

majd sokan,

végül: saját önzésük ölte meg őket.

Barátaimat érdekelte,
kérték mondjam el, hogy néztek ki,
milyenek voltak.

Így hát megosztóam velük.

Aprónak szüleek.

Kező szemük, fülük, orruk, kezük, lábuk szimmetrikusan
helyezkedel testükön.

Okosak, mégis buták.

Bőrük színe hol sötét, fehér, sárga, barnás, éleartalmuk
kurta. De vágyuk tapasztalni elteltíódhetetlen!

Nem bírtunk csupán beszélni róluk! Próbálkozni kezdtünk.

Sok faj születel mi emberinek nevez
tündér és sokféle hibrid. Egyik se volt
Míg egyszer csak, apró babasírást tölt
Kicsi rózsaszín pucér teremtményé. F
ölünkben. Mindegyikünk szerete
ápol, nevel. Végül három babát ringa
köztünk és a gyermekek közö a kö
számítani mertünk.

Ösztöneink pedig azt súgták, túl gye
Azon az éjszakán, kedves barátom el
Adjunk nekik erőt, hogy meg tudják v
Élethosszuk pedig megnöveltük. – Tú
oly rövid, legyen több és több! – Így
teljesen emberiek. De imádtuk őket.
Ahogy telt az idő, úgy cseperedtek gy
Okosabbak leek, szemtelenebbek
A nyűg, amit a fejünkre hoztak, előre
beláthatatlan nehézségekkel bírt.

Szeretetünket nem kopta vita, két
Az én am volt köztük, ha csak kicsi
Bátor vezér alkat. Bé lánya a legagya
Esz pedig a legkisebb. Gondoskodó é

Az Öreg Konens nevet adták teren
ahol éltünk. Hosszú sziklaperem futo
amit o honunknak hívtunk, i nő
Rohangáltak, másztak, meggyógyító
barátságokat kötöek a madarakkal
Bemásztak az alagutakba, kíváncsisá

Esz különösen szerete a sziklap
szisztáson elterülni. Hosszan néze fe
emlékszem: – Mi van a Csillag Horgá
Van más is?

Van még ugye?- ismételve – Sohas
feleltem. Hi benne. – Van még, tudo

Egy napon idősebb testvéreitől elszakadva kereste fel
kedvenc helyét, és elfeküdt a fűbe.
Kezeit nyaka alá kulcsolta.
Lábait magasba emelve képzelge 玲玲.
Ahogy elsétálna a láthatáron túl!
Ekkor történt.
Egy erő, képesség, mi mélyen belőle fakadt.
Lábai megnyúltak.
De válla a földhöz tapadt, és csak húzta magába egyre jobban.
Apró ágak nő 玲玲ek rajta, semmit se láto 玲玲. Érezte a földet.
Lábfeijéből koronája. Testéből a fa törzse le 玲玲.
Levelei kör alakúak, kékek, zöldek.
Kicsit szomorú, de mégis büszke.
Bőre kéreg, nem nyúlik rajta többé bőr.
Talpa nem sétál, nem halad előre.
A leg 昀 婉atalabb 昀 婉úból végül így le 玲玲 büszke messziről
csillanó gyönyörű növény.
Akinek szíve talán nem ver soha többé.

Telt az idő.
Testvérei a keresésére indultak.
Kedvenc helyén csak a fát találták. Nem kelle 玲玲 magyarázat.
Érezték, hívta őket!
– Nem! Nem! Nem! Ez nem lehet! Nem akarom.
Gyere vissza, változz újra az öcsémmé!
Idegesíts az álmaiddal még; kérlek!

Hiába várták a választ.
Szomorúságot éreztek, olyat, mit még soha.
Sikítani, erőtlenül ülni.
Nem tehe 玲玲ek semmit.

Feltárult elő 玲玲ük valami ismeretlen érzés.
Mély re 玲玲égés fog el tőle álmodban, éltedben.

Mégis miért hallom a hangját? Miért
jelenléte? Érthet engem. Én megérth
azokat a szavakat, amikkel ki tudnám

Béka komment:

*Készüljetek testvérek!
Megérthessétek.
Fel ne adjátok!
A csupasz békájába is!*

Sokan jönnek a fához.
Szomorú hely ez, mégis boldog.
Aki a közelébe jön, gyógyul!
A fájdalom tovaszáll, messzire viszi a
elnyomja a varázs.
Nincs többé.